

[Karl Falch Wassiefall]

En smuk og sørgelig Sang

om

den skrækkelige Tildragelse

gik for sig paa Kongsvinger Jernbane

den 4de December 1862.

Trykt som Manuskript.

Handwritten signature

V box 33:965

846009345

M e l. Peder Schjött i Ungdomsalder.

Menneske, i Livets Morgen
Tænk iblandt paa Livets Nat!
Midt i Glæden tænk paa Sorgen!
Husk, at Døden faar Dig fat!
Ja selv Rosen paa sin Kvist
Engang visne vil tilsidst.

Som et evigt Skammens Tempel
Skal paa Jernbanen staae
Martin Pedersens Exempel
At omkomme ynkelig paa!
Derom vil jeg synge nu,
Læser hør Du til med Gru!

Pent barbert med Skjorten stivet
I den aarle Morgenstund
Stod han paa Locomotivet
Og var baade karsk og sund.
Før sin Middagsmad han nød,
Var han blodig Lig og død.

Han alene var med Toget,
Som med Grus ballastet var;
Morgenen var noget taaget.
Glommen den var meget klar;
Den langs Jernbanen gled
Skjøn i majestætisk Fred.

Martin stod i egne Tanker
Tænkende paa ingen Ting.
Høit af Mod hans Hjerter banker.
Jernbanen gjør en Sving.
Ganske tæt ved Blakjer Bro
Sporet deler sig i to.

Ak, før Martin ret det vidste,
Var han paa den gale Vei,
Man den Skjæbne ret kan friste,
At man kan forville sig,
Læser gaa den rette Vei,
Saa forvilder Du Dig ei!

Havde det en Hest blot været,
Hvormed Martin kørte nu,
Forgjæves ei han havde prøbet
Den at standse med et Pruh!!
Men et gaaende Locomotiv
Staaer ei, gjaldt det end dit Liv.

Da han det ei kunde standse,
Martins Taare flød saa strid,
Det bar hen mod Blakjer Skandse,
Som blev bygt i Krigens Tid.
Aldrig Fiendehaand den tog,
Martin den isønder slog.

Og med Brag Locomotivet
Slog et Hul i Murens Steen.
Og for sidste Gang i Livet
Martin stod paa egne Been.
Rædsomt lyder Martins Skrig,
Sig hvor blev der af hans Lig!

Commandanten sad ved Taffel,
Blev ved Braget meget bleg,
Havde hævet just sin Gaffel
For at ta'e et Stykke Steg.
Martins Hoved kom med Hast,
Satte sig paa Gafflen fast.

Aldrig vel i sine Dage
Martin Sligt oplevet har.
Til en gruelig Kjødkage
Legemet forvandet var.
Og hans unge Blod saa rød
Ned i Glommens Vande

Menneske, som her omsvæver,
Tænk iblandt paa Martins Død,
Om i Overflod Du lever,
Eller kun har Vand og Brød:
Idag vi Alle ere rød,
Imorgen ligge bleg og død

Harde det en Haal blot varer
Hvornæd Martin kjære nu
Forgjæves ei han havde prøvet
Men at staa med et Prøve
Men et ~~g~~
Stærk ei gjaldt det end dit Liv

Da han det ei kunde staa
Martins Tare lod saa staa
Det var nep mod Bakker Skandaa
Som blev dygt i Kjødens Tid
Aldrig fremdaand den tog
Martin den færdigstog

Og med Breg Incomotiv
Slog et Hul i Murens Steen
Og for sidste Gang i Livet
Martin stod paa egne Been
Kedsomt lyder Martins Skrig
Sig hvor blev der af hans Lig

Commandanten sad ved Tæfel
Blev ved Bregt meget bleg
Havde hævet Just sin stæfel
For at ta' et Stykke Steg
Martins Hoved kom ned Haal
Satte sig paa Galten Laal